

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Šebkem ve věci žalobců a) E. Č., nar. [REDACTED], trvale bytem [REDACTED], b) P. Č., nar. [REDACTED], trvale bytem [REDACTED], c) V. Č., nar. [REDACTED], trvale bytem [REDACTED], proti žalovaným 1. J. E., nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], 2. J. K., nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], oběma zastoupeným Mgr. Miladou Škvainovou, advokátkou se sídlem v Plzni, Koperníkova 21, o 3.470.000,-- Kč s příslušenstvím ve vztahu ke každému ze žalovaných,

takto:

I. Soud schvaluje smír uzavřený mezi účastníky následujícího znění:

1. První žalovaný se zavazuje zaplatit žalobcům jako společně a nerozdílně oprávněným částku 300.000,-- Kč, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne právní moci usnesení o schválení smíru na účet č. [REDACTED].
2. Druhý žalovaný se zavazuje zaplatit žalobcům jako společně a nerozdílně oprávněným částku 300.000,-- Kč, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne právní moci usnesení o schválení smíru na účet č. [REDACTED].
3. Zaplacením částky 300.000,-- Kč ze strany každého ze žalovaných žalobcům jsou vypořádány veškeré dosud sporné nároky uplatněné v řízení vedeném u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 19C 74/2005 a účastníci nebudou vůči sobě navzájem do budoucna v této souvislosti uplatňovat žádná majetková nebo nemajetková práva.
4. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

II. První žalovaný je povinen zaplatit České republice na účet Krajského soudu v Plzni na náhradě nákladů řízení, která stát platil, částku 40.302,53 Kč, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

III. Druhý žalovaný je povinen zaplatit České republice na účet Krajského soudu v Plzni na náhradě nákladů řízení, která stát platil, částku 40.302,53 Kč, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

IV. Žalobcům jako společně a nerozdílně oprávněným se vrací po právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Plzni částka 222.080,-- Kč

Odůvodnění

Původní žalobce Ing. V. Č., nar. , se žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni dne 22. 12. 2005 domáhal vydání soudního rozhodnutí, kterým by byla každému ze žalovaných uložena povinnost zaplatit mu částku 3.500.000,-- Kč s 8,75% úrokem z prodlení od 23. 12. 2005 do zaplacení. Žalobu odůvodnil původní žalobce tím, že mu svědčí autorská práva k systému Geo 10 jako nadstavbě nad komerčním grafickým programem AutoCAD, jehož součástí je jednak program Geo 10 psaný v jazyce AutoLISP a dále množina digitálních map mimo jiné rovněž katastrálních území Kasejovice, Nepomuk a Dvorec, Přestice, Starý Plzenec a Sedlec a podrobné bodové polohové pole, který v průběhu své podnikatelské činnosti vytvořil (následně původní žalobce doplnil, že na tvorbě tohoto systému podíleli se další osoby, avšak jako zaměstnanci žalobce v rámci plnění svých pracovních úkolů u žalobce). Prvý žalovaný J. B. v době, kdy byl zaměstnancem geodetické kanceláře žalobce a v úmyslu zahájit samostatnou podnikatelskou činnost v přesně nezjištěné době v posledním čtvrtletí roku 2003 z počítače žalobce umístěného v geodetické kanceláři Ing. V. Č. v , zkopíroval počítačový program Geo 10 vyvinutý původním žalobcem Ing. V. Č. jako nadstavba nad grafickým programem AutoCAD, který obsahoval i digitální geodetické mapy různých obcí, a tento počítačový program v době od 1. 1. 2004 do 19. 1. 2005 v , bez souhlasu původního žalobce Ing. V. Č. užil v 93 případech v rámci svého podnikání v oboru geodetických prací. Druhý žalovaný J. K. v době, kdy byl zaměstnancem geodetické kanceláře žalobce a v úmyslu zahájit samostatnou podnikatelskou činnost v přesně nezjištěné době v prvním čtvrtletí roku 2004 z počítače žalobce umístěného v geodetické kanceláři Ing. V. Č. v , zkopíroval počítačový program Geo 10, vyvinutý žalobcem Ing. V. Č. jako nadstavba nad grafickým programem AutoCAD, který obsahoval i digitální geodetické mapy různých obcí, a tento počítačový program v době od 27. 2. 2004 do 19. 1. 2005 v , bez souhlasu původního žalobce Ing. V. Č. užil v 36 případech v rámci svého podnikání v oboru geodetických prací. Tímto svým jednáním oba žalovaní neoprávněně zasáhli do zákonem chráněných práv původního žalobce k autorskému dílu, systému Geo 10, přičemž tímto svým jednáním žalovaní způsobili původnímu žalobci škodu a získali na úkor původního žalobce bezdůvodné obohacení. V dané věci se přitom původní žalobce domáhal pouze vydání bezdůvodného obohacení získaného na jeho úkor, které v souladu s ust. § 40 odst. 3 zák. č. 121/2000 Sb. činí dvojnásobek odměny, která by byla za získání potřebné licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem. Obvyklá výše odměny za získání licence k systému Geo 10 bez databáze digitálních map různých obcí přitom v rozhodné době činila částku 55.000,-- Kč, dvojnásobek tedy částku 110.000,-- Kč u každého ze žalovaných. Obvyklá výše odměny za získání licence k databázi digitálních map katastrálních území Kasejovice, Nepomuk a Dvorec, Přestice, Starý Plzenec a Sedlec a podrobnému bodovému polohovému poli v rozhodné době činila celkem částku 7.175.000,-- Kč, dvojnásobek tedy částku 14.350.000,-- Kč u každého ze žalovaných. Původní žalobce se přitom žalobou domáhal vydání bezdůvodného obohacení pouze ve výši 3.500.000,-- Kč od každého ze žalovaných. Ke splnění této povinnosti oba žalované

bezvýsledně vyzval výzvou doručenou jim dne 15. 12. 2005 do sedmi dnů ode dne jejího doručení.

V průběhu řízení žalovaní nejprve uznali v jeho základu původním žalobcem uplatněný nárok v rozsahu jeho požadavku na vydání bezdůvodného obohacení z důvodu neoprávněného užití programové části systému Geo 10, a to podáním ze dne 20. října 2006, neuznali však výši tohoto nároku uplatněnou žalobcem, nárok uplatněný v žalobě vztahující se k vydání bezdůvodného obohacení z důvodu neoprávněného nakládání s digitálními mapami a podrobným bodovým polohovým polem oba žalovaní neuznali. Toto své stanovisko žalovaní zopakovali rovněž při jednání dne 8. 11. 2006 a dne 5. 12. 2008. Původní žalobce Ing. V. Č. přitom setrval v té době na svém stanovisku, že náhradu za bezdůvodné obohacení získané žalovanými požaduje po nich vydat z důvodu neoprávněného nakládání se systémem Geo 10 jako celkem, tedy bez rozlišení jeho požadavku vztahujícího se k datové a programové části tohoto systému.

Následně soud ve věci prováděl dokazování, a to mimo jiné rovněž znaleckým posudkem znalce prof. Ing. Vladimíra Smejkal, CSc., ze dne 11. 7. 2008 č. 2226/2008. S ohledem na závěry tohoto znaleckého posudku týkající se charakteru jednotlivých částí systému Geo 10, tedy jeho programové a datové části, jako částí schopných samostatné existence, původní žalobce Ing. V. Č. podáním ze dne 2. 2. 2009 upřesnil svůj požadavek na rozhodnutí soudu tak, že z částky 3.500.000,-- Kč, které se jako náhrady za bezdůvodné obohacení vzniklé žalovaným neoprávněným nakládáním se systémem Geo 10 po každém z nich domáhá, požaduje částku 30.000,-- Kč jako náhradu za bezdůvodné obohacení získané z důvodu neoprávněného nakládání s programem Geo 10 (programovou částí systému Geo 10) a částku 3.470.000,-- Kč jako náhradu za bezdůvodné obohacení získané z důvodu neoprávněného nakládání s datovou částí systému Geo 10, a to včetně úroků z prodlení od 23. 12. 2005 do zaplacení, kdy oproti původnímu požadavku uvedenému v žalobě požadavek na úhradu úroků z prodlení vymezil jako úroky z prodlení ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, ve kterém prodlení trvá, zvýšené o 7 procentních bodů.

Usnesením vyhlášeným při jednání dne 7. dubna 2009 Krajský soud v Plzni poté, co změněnou žalobu doručil do vlastních rukou zástupkyně obou žalovaných, jednak vzal na vědomí upřesnění uplatněného nároku původního žalobce v dané věci tak, jak je uvedeno v jeho podání ze dne 2. 2. 2009, a současně připustil změnu žaloby tak, že původní žalobce se vůči každému ze žalovaných namísto 8,75% úroku z prodlení z částky 3.500.000,-- Kč od 23. 12. 2005 do zaplacení domáhá úroku z prodlení z částky 3.500.000,-- Kč od 23. 12. 2005 do zaplacení ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, ve kterém prodlení trvá, zvýšené o 7 procentních bodů. Soud přitom ve vztahu k úroku z prodlení přistoupil k připuštění změny žaloby dle ust. § 95 o.s.ř., neboť za období od 1. 1. 2006 až do dne rozhodování soudu činila výše úroku z prodlení tak, jak byla vymezena v podání žalobce ze dne 2. 2. 2009 více než 8,75 % ročně (požadavek původního žalobce na hrazení úroku z prodlení zůstal nezměněn za období od 23. 12. 2005 do 31. 12. 2005, neboť pro toto období odpovídá původně uplatněná výše úroku z prodlení 8,75% ročně jejímu novému vymezení). Soud si je vědom toho, že původním žalobcem nově vymezená výše úroku z prodlení je proměnná, tedy teoreticky může činit v určitém období i méně, než bylo původně požadováno, avšak soudu nepřísluší do budoucna odhadovat vývoj limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace stanovené ČNB, a tedy musí vycházet z toho, že od 1. 1. 2006 až do doby rozhodování soudu

je výše úroku z prodlení vyšší, než bylo původně požadováno, a z tohoto pohledu pak hodnotit podání původního žalobce jako změnu žaloby, neboť je jím na úroku z prodlení žádáno více, resp. něco jiného, než původní žalobou. Vzhledem k tomu, že výsledky dosavadního řízení mohly být podkladem i pro řízení o změněném návrhu, soud změnu žaloby v souladu s ust. § 95 o.s.ř. připustil.

Po takto provedeném upřesnění a změně žaloby, která byla soudem připuštěna, žalovaní při jednání dne 7. 4. 2009 uznali nárok vůči nim v této věci uplatněný v rozsahu nároku na peněžitou náhradu za bezdůvodné obohacení získané neoprávněným nakládáním s programem Geo 10, a to v jeho základu i výši.

Původní žalobce Ing. V. Č. přitom již při jednání dne 5. 12. 2008 navrhl, aby soud ve věci rozhodl částečným mezitímním rozsudkem pro uznání ve vztahu k žalovanými uznanému základu nároku na peněžitou náhradu za získané bezdůvodné obohacení neoprávněným nakládáním s programem Geo 10 (v té době byl uznán žalovanými toliko základ tohoto nároku), následně po provedeném upřesnění žaloby a připuštěné změně žaloby a po žalovanými provedeném částečném uznání nároku i co do výše jím uplatněného nároku na peněžitou náhradu za bezdůvodné obohacení získané jimi neoprávněným nakládáním s programem Geo 10, původní žalobce navrhl, aby soud vydal částečný rozsudek pro uznání v rozsahu tohoto uznání provedeného ze strany žalovaných.

Rozsudkem ze dne 7.4.2009 č.j. 19C 74/2005-554, který nabyl právní moci dne 11.5.2009, soud rozhodl částečným rozsudkem pro uznání tak, že zavázal každého ze žalovaných povinností zaplatit původnímu žalobci částku 30.000,-- Kč s úrokem z prodlení od 23.12.2005 do zaplacení s tím, že o zbývající části nároku žalobce v jeho základu i výši, tedy o nároku na peněžitou náhradu za bezdůvodné obohacení vzniklé žalovaným neoprávněným nakládáním s množinou digitálních map katastrálních území Kasejovice, Nepomuk a Dvorec, Přeštice, Starý Plzenec a Sedlec a podrobným bodovým polohovým polem a o náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto v konečném rozhodnutí.

Následně bylo Krajským soudem v Plzni dále vedeno důkazní řízení vztahující se k původním žalobcem uplatněnému požadavku na peněžitou náhradu za bezdůvodné obohacení vzniklé žalovaným neoprávněným nakládáním s množinou digitálních map katastrálních území Kasejovice, Nepomuk a Dvorec, Přeštice, Starý Plzenec a Sedlec a podrobným bodovým polohovým polem.

V průběhu řízení původní žalobce Ing. V. Č. dne [redacted] zemřel, přičemž usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 23.12.2010 č.j. 19C 74/2005-838 bylo rozhodnuto o procesním nástupnictví po původním žalobci Ing. V. Č. tak, že bude pokračováno v řízení s dědici po zemřelém Ing. V. Č. E. Č., P. Č. a V. Č. ml. Toto usnesení nabylo právní moci dne 26.2.2011. S E. Č., P. Č. a V. Č. ml. soud nadále jednal jako s žalobci v dané věci, kteří mají v daném řízení postavení nerozlučných společníků (§ 91 odst. 2 o.s.ř.), neboť dědické řízení po původním žalobci Ing. V. Č. dosud skončeno nebylo.

Účastníci řízení nadále o věci jednali, přičemž uzavřeli dne 23.8.2011 dohodu o narovnání, kterou narovnali dosud mezi účastníky sporná práva a povinnosti týkající se zbývajících předmětů tohoto sporu po vydání částečného rozsudku pro uznání tím způsobem,

že se každý ze žalovaných zavázal zaplatit žalobcům částku 300.000,-- Kč s ujednáním, že zaplacení shora sjednané částky mezi účastníky budou vyrovnány veškeré nároky, které byly žalobou v této věci uplatněny a nebudou vůči sobě účastníci do budoucna v této souvislosti uplatňovat žádná majetková nebo nemajetková plnění. V této dohodě o narovnání se rovněž žalovaní zavázali, že nahradí náklady řízení, které byly zálohovány státem.

Podáním ze dne 5.9.2011 doručeným Krajskému soudu v Plzni dne 6.9.2011 žalovaní navrhli, aby soud řízení skončil soudním smírem ve smyslu účastníky uzavřené dohody o narovnání. Při jednání dne 23.9.2011 účastníci vymezili obsah soudního smíru tak, jak je uveden ve výroku I. tohoto usnesení, přičemž jeho součástí učinili rovněž dohodu o nákladech řízení ve znění, že žádný z účastníků právo na jejich náhradu nemá.

Podle ust. § 99 odst. 1 věta první, odst. 2 věta první o.s.ř. připouští-li to povaha věci, mohou účastníci skončit řízení soudním smírem. Soud rozhodne o tom, zda smír schvaluje; neschválí jej, je-li v rozporu s právními předpisy.

Vzhledem k tomu, že účastníci v dané věci uzavřeli ve věci dne 23.9.2011 smír na podkladě jimi uzavřené dohody o narovnání ze dne 23.8.2011, jímž vyřešili celý zbývajících předmět daného sporu, jak jednoznačně uvedli i pod bodem 3. smíru a rovněž v dohodě o narovnání mezi nimi uzavřené, zabýval se soud tím, zda povaha věci uzavření soudního smíru nebrání a zda uzavřený smír není v rozporu s právními předpisy.

Přitom dospěl soud k závěru, že žádné ustanovení autorského zákona, tedy zák. č. 121/2000 Sb., ani obchodního a občanského zákoníku, které bylo nutno v dané věci aplikovat s ohledem na postavení účastníků daného sporu (původní žalobce a oba žalovaní v rozhodné době byli podnikateli, přičemž k vytvoření programové i datové části systému Geo 10 došlo v rámci podnikatelské činnosti původního žalobce a pro účely jeho podnikání, rovněž žalovaní neoprávněně s předmětným systémem Geo 10 včetně jeho datové části nakládali v rámci své podnikatelské činnosti - § 261 odst. 1 obch. zák., § 1 odst. 2 obchod. zák.), nebrání účastníkům v tom, aby se ohledně nároku na peněžitou náhradu za bezdůvodné obohacení získané žalovanými neoprávněným nakládáním s datovou částí systému Geo 10, ke které svědčila majetková autorská práva původnímu žalobci a nyní žalobcům jako jeho dědicům, dohodli (věc vyřešili svými dispozitivními úkony), a to včetně uzavření dohody o narovnání.

Dohoda o narovnání uzavřená mezi účastníky a z ní vycházející smír neodporuje právním předpisům. Předně je třeba uvést, že smír jako dohoda účastníků, včetně uzavřené dohody o narovnání ze dne 23. 8. 2011, ze které vychází, má náležitosti kladené na právní úkony v ust. § 37 až § 39 obč. zák. (použitých dle § 1 odst. 2 obch. zák.), tedy zejména se jedná o právní úkon srozumitelný, určitý, který svým obsahem nebo účelem neodporuje zákonu ani jej neobchází a ani se nepřičí dobrým mravům. Účastníci přitom vyřešili jejich vzájemné vztahy písemnou dohodou o narovnání ve smyslu ust. § 585 a násl. obč. zák. (občanský zákoník bylo nutno ve věci s ohledem na absenci jiné úpravy obchodního zákoníku aplikovat v souladu s ust. § 1 odst. 2 obch. zák.).

V souladu s ust. § 585 odst. 1 obč. zák. přitom dohodou o narovnání mohou účastníci upravit práva mezi nimi sporná nebo pochybná. Právě tak účastníci v dané věci postupovali, neboť mezi účastníky byla sporná práva uplatněná v této věci původním žalobcem a poté jeho nástupci z titulu požadavku na zaplacení peněžitou náhradu za bezdůvodné obohacení vzniklé

neoprávněným nakládáním s datovou částí systému Geo 10, neboť žalovaní zpochybňovali charakter této datové části systému Geo 10 i výši požadované náhrady.

Vlastní neoprávněné nakládání s datovou částí systému Geo 10 sporné mezi účastníky nebylo, neboť bylo zjištěno v trestním řízení vedeném proti žalovaným; za neoprávněné nakládání rovněž s datovou částí systému Geo 10 byli oba žalovaní pravomocně odsouzeni nejprve trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 28. 7. 2005 č.j. 1T 110/2005-215, který nabyl právní moci dne 12. 8. 2005 ve vztahu k žalovanému J. B. a dne 16. 8. 2005 ve vztahu k žalovanému J. K., a posléze trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 19. 12. 2005 č.j. 1T 152/2005-123 ve vztahu k žalovanému J. K., který nabyl právní moci dne 31. 12. 2005, a trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 19. 12. 2005 č.j. 1T 153/2005-146 ve vztahu k žalovanému J. B., který nabyl právní moci dne 13. 1. 2006 (těmito dvěma trestními příkazy došlo současně ke zrušení již pravomocného trestního příkazu ze dne 28. 7. 2005 č.j. 1T 110/2005-215), pro trestný čin porušování autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 152 odst. 1 tr. zákona, a to za jednání, které bylo popsáno shodně tak, jak bylo žalobcem popsáno v žalobě a jak je již shora uvedeno v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku. V souladu s ust. § 135 odst. 1 o.s.ř. byl soud pravomocným trestním příkazem vázán, a to jeho výrokovou částí, tedy v dané věci existencí protiprávního jednání žalovaných ve smyslu neoprávněného nakládání s datovou částí systému Geo 10 v době od 1. 1. 2004 do 19. 1. 2005 v případě prvního žalovaného a v době od 27. 2. 2004 do 19. 1. 2005 v případě druhého žalovaného, včetně existence úmyslného zavinění na jejich straně (čímž je dána věcná pasivní legitimace žalovaných v tomto sporu).

Vzhledem k tomu, že účastníci vyřešili své právní vztahy dohodou o narovnání, nebylo se potřeba dále podrobněji zabývat dosud ve věci provedeným dokazováním, neboť v souladu s ust. § 585 odst. 3 obč. zák. je dosavadní závazek nahrazen závazkem, který vyplývá z narovnání. Závazek vyplývající z narovnání mezi účastníky byl přitom zcela jednoznačný jako závazek každého ze žalovaných zaplatit žalobcům jako společně a nerozdílně oprávněným částku 300.000,-- Kč na žalobci uvedený účet, přičemž zaplacením této částky jsou dosud sporná práva a povinnosti mezi účastníky vypořádána.

Jen pro úplnost tedy soud uvádí, že zejména s přihlédnutím k vypracovanému znaleckému posudku prof. Ing. Vladimíra Smejkal, CSc., ze dne 11.7.2008 č. 2226/2008 včetně jeho doplňků a výsledku znalce je možno na datovou část systému Geo 10 pohlížet jako na databázi ve smyslu ust. § 2 odst. 2 autorského zákona i ve smyslu ust. § 88 a násl. autorského zákona, ke které původnímu žalobci dle ustanovení § 8 odst. 1 a 58 odst. 1 autorského zákona svědčila majetková autorská práva (byl jejich nositelem), resp. dle § 89 a § 90 autorského zákona práva pořizovatele databáze, která se stala předmětem dědictví, stejně jako případný nárok na náhradu za bezdůvodné obohacení vzniklé žalovaným neoprávněným nakládáním s touto databází – datovou částí systému Geo 10 (§ 451 a násl. obč. zák., § 40 autorského zákona, § 26 odst. 2, odst. 4 autorského zákona, § 460 obč. zák.). Žalobci jsou tedy jako dědici původního žalobce, kteří dědictví neodmítli, aktivně věcně legitimováni, a to do pravomocného skončení dědictvého řízení jako společně a nerozdílně oprávnění (až do vypořádání dědictví pravomocným usnesením soudu o dědictví jsou dědici považováni za vlastníky celého majetku patřícího do dědictví, tedy všech věcí, hodnot a jiných majetkových práv zůstavitele, a z právních úkonů týkajících se věcí, hodnot nebo jiných majetkových práv patřících do dědictví jsou vůči jiným osobám oprávněni a povinni společně

a nerozdílně a jejich dědický podíl vyjadřuje míru, jakou se navzájem podílejí na těchto právech a povinnostech).

Charakter datové části systému Geo 10 však nijak nebrání účastníkům v tom, aby dohodu o narovnání v dané věci uzavřeli, neboť žádné ustanovení autorského zákona nebrání účastníkům, aby i v takovém případě ve vztahu k požadavku na vydání bezdůvodného obohacení z důvodu neoprávněného nakládání s touto datovou částí systému Geo 10, jsou-li mezi účastníky práva a povinnosti z toho vyplývající sporná či pochybná, jak je tomu v tomto případě, i tímto způsobem upravili.

Součástí smíru učinili účastníci rovněž dohodu o nákladech řízení tak, že žádný z účastníků právo na jejich náhradu nemá, což jim umožňuje ust. § 146 odst. 1 písm. b) o.s.ř.

Krajský soud v Plzni tedy poté, co dospěl k závěru, že povaha věci uzavření smíru nebrání a účastníky uzavřený smír právním předpisům neodporuje, smír mezi nimi uzavřený v plném rozsahu schválil. Uzavřeným smírem je zcela vypořádán zbývajcí předmět daného řízení (zaplacení částky 3.470.000,-- Kč s příslušenstvím ze strany každého ze žalovaných), tedy řízení se schválením smíru v dané věci končí.

Krajský soud v Plzni dále rozhodoval o nákladech řízení, které v dané věci vznikly České republice v souvislosti s provedeným dokazováním (znalečné) a které nebyly kryty složenými zálohami. Jedná se celkem o částku 80.605,06 Kč, která byla jako znalečné ze státních prostředků vyplacena znalci prof. Ing. Vladimíru Smejkalovi, CSc. Soud rozhodl v souladu s ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. na základě shodného návrhu všech účastníků a v souladu s jimi uzavřenou dohodou o narovnání tak, že uložil každému ze žalovaných povinnost zaplatit jednu polovinu takto státem zaplacené částky (80.605,06 Kč), tedy každému částku 40.302,53 Kč, a to v souladu s ust. § 160 odst. 1 věta za středníkem občanského soudního řádu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení (delší než obvyklou lhůtu ke splnění této povinnosti soud stanovil s ohledem na její výši tak, aby umožnil žalovaným bezproblémové splnění této povinnosti). Soud přitom neměl důvod návrhu účastníků ve vztahu k otázce náhrady nákladů řízení státu nevyhovět, neboť uložení této povinnosti žalovaným s ohledem na rozhodnutí o části předmětu řízení rozsudkem pro uznání a o části předmětu řízení smírem uzavřeným mezi účastníky výsledku daného řízení neodporuje.

Krajský soud v Plzni dále rozhodl o vrácení poměrné části zaplaceného soudního poplatku za řízení v prvním stupni zpět žalobcům, a to jako společně a nerozdílně oprávněným (s ohledem na jejich postavení nerozlučných společníků ve sporu) v celkové částce 222.080,-- Kč. Krajský soud v Plzni přitom v dané věci postupoval podle zák. č. 549/1991 Sb. ve znění účinném od 1.9.2011 (§ 10 odst. 7), neboť k návrhu na schválení smíru ze strany účastníků i ke schválení smíru soudem došlo až po 31.8.2011. S ohledem na absenci přechodných ustanovení k zák. č. 218/2011 Sb. (novela zákona č. 549/1991 Sb.) ve vztahu k vrácení soudního poplatku je nutno dle Krajského soudu v Plzni postupovat tak, že je pro vrácení soudního poplatku v dané věci namíste aplikovat znění zákona o soudních poplatcích účinné v době rozhodování soudu. Tento závěr soudu je jednak odůvodněn charakterem zák. č. 549/1991 Sb. a jednak tím, že vrácení soudního poplatku je dle ust. § 10 odst. 7 tohoto zákona vázáno na schválení smíru mezi účastníky v řízení před tím, než je ve věci samé rozhodnuto. Ke schválení smíru mezi účastníky přitom došlo až po 31.8.2011, tedy skutečnost rozhodná pro možnost vrácení soudního poplatku nastala rovněž až po 31.8.2011. Ostatně je třeba přihlídnout i k tomu, že účelem zavedení vrácení

části soudního poplatku v případě uzavření smíru je motivace účastníků ke skončení řízení soudním smírem. Tento motiv neměl by být zeslabován, nýbrž adekvátní aplikací zákona podpořen. V dané věci soud při vrácení soudního poplatku, resp. jeho odpovídající části, zpět žalobcům vycházel z toho, že v rozsahu předmětu řízení o 3.470.000,-- Kč s přísl. ve vztahu ke každému ze žalovaných nebylo před schválením smíru ve věci samé rozhodnuto, tedy ust. § 10 odst. 7 zák. o soudních poplatcích lze na tuto část předmětu řízení aplikovat. Naproti tomu ve vztahu k předmětu řízení o zaplacení částky 30.000,-- Kč s příslušenstvím ve vztahu ke každému ze žalovaných nebylo možno již ust. § 10 odst. 7 zák. o soudních poplatcích použít, neboť v tomto rozsahu bylo ve věci meritorně rozhodnuto rozsudkem pro uznání, tedy smír uzavřený mezi účastníky se tohoto předmětu řízení již netýkal. Ve vztahu k předmětu řízení o zaplacení částky 3.470.000,-- Kč s příslušenstvím ve vztahu ke každému ze žalovaných činil soudní poplatek zaplacený původním žalobcem 277.600,-- Kč. Při vrácení soudního poplatku byla vracená část ponížena o 20 % v souladu s ust. § 10 odst. 7 zák. o soudních poplatcích, tedy o částku 55.520,-- Kč. Vracen je tak žalobcům soudní poplatek v částce 222.080,-- Kč, a to s ohledem na jejich postavení ve sporu jako nerozlučných společníků (tedy dědiců, kteří dědictví po původním žalobci Ing. V. Č. neodmítli, a o němž nebylo dosud pravomocně rozhodnuto) jako společně a nerozdílně oprávněným. Na základě shodného návrhu žalobců je soudní poplatek vracen na účet žalobkyně a).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení ve výroku I., jímž byl schválen smír, není odvolání přípustné. Schválený smír má účinky pravomocného rozsudku. Rozsudkem však může soud zrušit usnesení o schválení smíru, je-li smír podle hmotného práva neplatný. Návrh lze podat do 3 let od právní moci usnesení o schválení smíru.

Proti výrokům II., III. a IV. tohoto usnesení je přípustné odvolání, které lze podat do 15 dnů ode dne doručení stejnopisu jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Plzni. Odvolání nejsou oprávněny podat osoby, které se tohoto práva výslovně po vyhlášení usnesení vzdaly.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněný domáhat svého práva návrhem na soudní výkon rozhodnutí či exekuci.

V Plzni dne 23.09.2011

Za správnost vyhotovení:
Monika Vávrová

Mgr. Martin Šebek, v. r.
samosoudce